

Egoul ca monstru lăuntric în poemele lui Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī și Mahmūd Shabestārī

The Ego as an Inner Monster in the Poems of Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī and Mahmūd Shabestārī

ANDREI VICTOR COJOCARU

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași
 andreicojocaru93@yahoo.com

Cuvinte-cheie

sufism; cunoaștere
de sine; monstru
lăuntric; „marea
luptă” (*al-jihād al-
akbar*); moarte
inițiativă.

În filosofia orientală, egoul este înțeles ca o falsă identitate și ca un „nod” în fluxul existenței, constituind obstacolul major în calea eliberării din suferința ciclică a lumii. În fapt, egoul e un mod subiectiv de a interacționa cu universul înconjurător, fiind cauza haosului microcosmic. Egoul implică o manifestare a multiplicității înțeleasă ca separare (pe de o parte: eu-tu, eu-cei-alți; pe de altă parte: un anumit eu în contradicție cu un alt eu), iar contradicțiile și suferința își au rădăcina în tendința de a privi existența individuală ca fiind separată de existența universală. În anumite poeme persane tradiționale avem de-a face chiar cu o asociere a propriului ego cu un monstru lăuntric. Fiind înțeles ca o imagine distorsionată a unei anumite realități, monstrul lăuntric apare ca fiind o reprezentare denaturată a sinelui autentic. În cadrul acestui articol, mă voi limita doar asupra analizei problemei anterioare în cadrul unor versuri ale poezilor Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī și Mahmūd Shabestārī.

Keywords

Sufism; self-know-
ledge; inner mons-
ter; “the great
striving” (*al-jihād al-
akbar*); mystical
death.

In Eastern philosophy, the ego is understood as a false identity and as a “knot” in the flow of existence, being the major obstacle for the liberation from the cyclical suffering of the world. In fact, the ego is a subjective way of interacting with the surrounding universe, being the cause of the microcosmic chaos. The ego implies a manifestation of multiplicity understood as separation (on the one hand: I-you, I-others; on the other hand: a certain self in contradiction with another self). Moreover, the contradictions and the suffering are rooted in the tendency to view the individual existence as being separate from the universal existence. In some traditional Persian poems, we are dealing with an association of one’s ego with an inner monster. Understood as a distorted image of a certain reality, the inner monster appears as a misshapen representation of the true self. In this article, I will limit myself to the analysis of the previous issue in the verses of the poets Jalāl ad-Dīn Muhammad Rūmī and Mahmūd Shabestārī.